Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1927 | Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 50

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη, ὅταν εἶδε τὸ γέρο, ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει γαλλικά, νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ τοῦ λέει:

—Ἐσὺ νἄρχεσαι στὸ βασιλιά, ἐγὼ μιλήσει γιὰ σένα!

Τὸν ἔλυσαν καὶ ἀκολούθησε τοὺς φρουρούς του γεμάτος ἀγωνία. Εἶχ' ἔρθει ἡ στιγμή, ποὺ θὰ κρινόταν ἡ τύχη του.

Τὰ γόνατά του ἦταν λυμένα, ὅταν τὸν παρουσίασαν στὸ βασιλιά, στὸν ἴδιο ἐκεῖνο ἄσχημο γέρο, ποὺ εἶχε συναντήσει τὸ πρωΐ. Μόνο ποὺ τώρα εἶχε ἐπισημότερη ἐμφάνιση.

Εἶχε βάλει τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρα, διακριτικὸ τῆς φυλῆς του. Στὰ πόδια του τ' ἀδύνατα φοροῦσε πλατειὲς κι' ἀστεῖες μπότες. Καὶ τέλος στὸ κεφάλι φοροῦσε μιὰ πέλώρια κάσκα ἀπὸ λυγαριά, στολισμένη μὲ μαργαριτάρια καὶ μ' ἕνα ψηλὸ φτερὸ στρουθοκαμήλου.

— Μπά! συλλογιζόταν ὁ Πατατούκας, αὐτὸ τ' ἄσχημο γεροντάκι εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μπαταμπούμ, ὁ νικητὴς τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα: Κι' αὐτὸς ἄραγε θὰ μὲ καταβροχθίσει;

Καὶ στὴ σκέψη αὐτὴ ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος.

Ὁ βασιλιὰς ὅμως ἔκαμ' ἕνα νόημα καὶ παρευθὺς ὅλοι ἀποτραβήχτηκαν. Ἔμειναν μόνο οἱ δυὸ φρουροὶ τοῦ Πατατούκα, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. Ἔμεινε ἀκόμη κι' ὁ διερμηνέας.

Ἐνῶ ὁ βασιλιὰς συλλογιζόταν πρὶν κάμει τὴν πρώτη του ἐρώτηση, ὁ Πατατούκας ἔκρινε καλὸ νὰ κερδίσει καιρό. Πῆρε μιὰ στάση γεμάτη ὑποταγή, ἔσκυψε μπροστὰ στὸ γέρο βασιλιὰ καὶ δοκίμασε νὰ τοῦ πάρει τὸ χέρι καὶ νὰ τὸ φέρει στὸ μέτωπό του, καθὼς τὸ ἔκανε ἄλλοτε μὲ τὸ βασιλιὰ Τόφφα.

Ὁ γέρος ὅμως τράβηξε ζωηρὰ τὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ ρωτᾶ μὲ μιὰ ξερὴ κι' ἄγρια φωνή. Ὁ διερμηνέας μετέφραζε:

— Βασιλιὰς ρωτᾶ γιατὶ ἤρθες ἐδῶ κι' ἂν ἔφερες μαζί σου διάδοχο Μοκοκό.

— Ὄχι, βιάστηκε ν' ἀπαντήσει ὁ Πατατούκας. Δὲ φέρνω μαζί μου τὸ Μοκοκό. Ἐρχόμουν μάλιστα γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα του, ποὺ τὸν φανταζόμουν ἀκόμη βασιλιὰ τῶν Ἀκουτονάρ, ὅτι ὁ γιός του βρίσκεται καλὰ στὴ χώρα τῶν λευκῶν, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ὄρεξη νὰ γυρίσει ἐδώ.

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἔφερε ἀμέσως πολὺ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα στὸ γέρο βασιλιά. Τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό του φωτίστηκε καὶ φάνηκε ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη του.

Ὁ Πατατούκας κατάλαβε αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ καὶ θέλησε νὰ ἐπωφεληθεῖ. Ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ σάκκο του κι' ἄπλωσε χάμω τὰ δῶρα, ἐνῶ ὁ βασιλιὰς ἄνοιγε τόσα τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ θαυμασμό.

— Δῶρα! δῶρα! εἶπε ὁ διερμηνέας.

Ὁ γέρος κοίταζε καὶ ψηλαφοῦσε μὲ χαρὰ σὰ μικρὸ παιδὶ τὰ μαργαριτάρια, τοὺς σουγιάδες κι' ἰδίως τὰ δυὸ ρεβόλβερ. Δίσταζε νὰ τὰ πάρει, ἀλλὰ ὁ παλιὸς παιδαγωγὸς τοῦ τὰ πρόσφερε πρόθυμα ὅλα, ὅλα, ἀκόμη καὶ τὸ δεύτερο περίστροφο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ κρατήσει γιὰ τὴν ἀτομική του ἀσφάλεια.

Τώρα ὁ μαῦρος βασιλιὰς γελοῦσε ὅλος χαρά. Ἀνοιγόκλεινε τὶς λαμπερὲς λεπίδες τῶν σουγιάδων καὶ στριφογύριζε τὰ περίστροφα, σὰν παιγμοῦ ποὺ περιεργάζεται πράγματα μὲ ἄγνωστο γι' αὐτὴν προορισμό.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται ἕνας κρότος καὶ μέσα σ' ἕναν ἄσπρο καπνὸ φαίνεται τὸ σῶμα τοῦ γέρου νὰ κλονίζεται κι' ὕστερα νὰ πέφτει βαρειὰ χάμω.

Τί εἶχε γίνει;

Ἁπλούστατα αὐτό: Ὁ γέρος ἀράπης, παίζοντας μὲ τὸ γεμάτο περίστροφο, εἶχε πιέσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει τὴ

«Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἕνας κρότος...» (Σελ. 437, στ. γ'.)

σκανδάλη, τὸ πιστόλι πῆρε φωτιὰ κι' ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ στῆθος. Ὁ βασιλιὰς τῶν Μπαταμπούμ εἶχε σκοτωθεῖ.

Πρὶν ὁ Πατατούκας καταλάβει καλὰ-καλὰ τί εἶχε γίνει, ἡ καλύβα εἶχε γεμίσει ἀπὸ μαύρους ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμό. Ἄλλοι ἑτοιμάζονταν ν' ἁρπάξουν τὸν Πατατούκα, ἄλλοι ὅμως πῆραν τὸ μέρος του κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ τὸν ὑπερασπίσουν. Ξαφνικὰ ἐκεῖ μέσα ἔγινε μιὰ μάχη ἀνάμεσα στοὺς Μπαταμπούμ καὶ στοὺς Ἀ-

«Ὁ βασιλιὰς συλλογιζόταν . . .»
(Σελ. 437, στ. α'.)

κουτονάρ: Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ βρῆκαν εὐκαιρία μὲ τὸ θάνατο τοῦ γέρου βασιλιᾶ, γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Μέσα στὴ φασαρία, ὁ Πατατούκας βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ στρίψει καὶ νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο ψάθινο παρασόλι τοῦ βασιλιᾶ. Ἀπὸ κεῖ μπόρεσε νὰ παρακολουθήσει τὸν ἀγῶνα.

Οἱ Μπαταμπούμ ἦταν περισσότεροι καὶ νικοῦσαν στὴν ἀρχή. Μὰ ὁ Ἀκουτονὰρ ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε κάμει τὸ διερμηνέα στὸν Πατατούκα, ἤξερε χωρὶς ἄλλο τὸ χειρισμὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν ὅπλων.

Σήκωσε ἀπὸ χάμω τὸ ρεβόλβερ, σημάδεψε τοὺς Μπαταμπούμ κι' ἔρριξε καὶ τὶς πέντε σφαῖρες. Πέντε μαῦροι σωριάστηκαν χάμω. Οἱ ἄλλοι τὄβαλαν στὰ πόδια τρομοκρατημένοι.

Ἡ καλύβα ἄδειασε κι' ὁ Πατατούκας ἔμεινε μοναχός του μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα τοῦ γέρου βασιλιᾶ. Σκέφτηκε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μὰ ἔξω τὸ πλῆθος ἦταν πολὺ καὶ θὰ κινδύνευε.

Σωστὴ καὶ ἄγρια μάχη εἶχε στηθεῖ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα. Ὁ Πατατούκας ἔτρεμε ὁλόκληρος. Τί θὰ γινόταν, ἂν ὁρμοῦσαν μέσα καὶ τὸν ἔβλεπαν μόνο του πλάϊ στὸ σκοτωμένο βασιλιά;

Ἄ, ὁ φτωχὸς δὲν εἶχε πιὰ ἄλλο κουράγιο. Τὰ γόνατά του λύγησαν καὶ σωριάστηκε λιποθυμισμένος ἀπάνω στὸ πτῶμα τοῦ βασιλιᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Ἡ κατάκτηση τοῦ Ἀκουτονὰρ

Ἀφίσαμε τὸ σύνταγμα Μοκοκὸ κρυμμένο στὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ἀκουτονάρ.

Οἱ μαῦροι ἀναπαύονταν ξαπλωμένοι στὸν ἥσκιο, καὶ τὸ ἐπιτελεῖο περνοῦσε ὧρες γεμᾶτες ἀγωνία κι' ἐκνευρισμό.

Ὁ Μοκοκὸ δὲν κρατοῦσε πιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Νὰ μὴ περιμένουμε περισσότερο! εἶπε. Ὁ Πατατούκας δὲ γυρίζει πιά.

Οἱ ἄλλοι τὸν κοίταξαν μὲ τρόμο. Ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω ἴσως εἶχε δίκιο. Ὁ καπετὰν Μάριος μουρμούρισε φουρκισμένος.

— Αὐτὸ τὸ βῶδι δὲν φελᾶ γιὰ τίποτα!.. Ἢ πέθανε στὰ πόδια του ἀπὸ τὸ φόβο, ἢ τὄχει βάλει στὰ πόδια!

Κι' ὁ Ἡρακλῆς εἶχε τὴν ἴδια γνώμη:

— Τέτοιοι στρατιῶτες δὲν ἀξίζουν πεντάρα! θὰ κάθισε νὰ τὸν σφάξουν σὰν κοτόπουλο. Κι' ὅμως εἶχε δυὸ περίστροφα!

Ὁ Αὔγουστος ἄρχισε νὰ χάνει κι' αὐτὸς τὴν ψυχραιμία του, νὰ βεβαιώνεται ὅτι κάτι κακὸ θὰ εἶχε πάθει ὁ Πατατούκας. Ὁ στρατηγὸς ἀνακοίνωσε στὸ ἐπιτελεῖο του τὸ σχέδιο τῆς ἐφόδου.

— Θὰ προχωρήσουμε ἀκροβολιστικά, κατὰ τὴ νεώτερη τακτική. Θὰ τοποθετήσουμε τὸ πυροβολικὸ μας σ' αὐτὸ τὸ ὑψωματάκι καὶ θὰ προσποιηθοῦμε μιὰ ψεύτικη ἐπίθεση ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ἐχθροὶ θὰ στραφοῦν ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ τότε μεῖς μπαίνουμε στὴν πόλη ἀπὸ τ' ἄλλο. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ τὴν κυριεύσουμε.

Ὁ Μοκοκὸ ἐνθουσιάστηκε.

— Ναί, ναί!.. Κάμετε γρήγορα!

Μὰ τὸ ἐπιτελεῖο ἔμενε σκεπτικὸ κι' ἀναποφάσιστο. Ὁ πρίγκηπας πῆρε τὰ λόγια καὶ κοίταξε τὴν πατρίδα του. Ὕστερα γύρισε στὸ Μάριο, τοῦ ἔδωσε νὰ κοιτάξει καὶ εἶπε:

— Κοιτάξτε... Καίγεται! Τὸ Ἀκουτονὰρ καίγεται!

Ὁ ναυτικὸς κοίταξε καὶ ἐπιβεβαίωσε:

—Ἀλήθεια καίγεται! Εἶναι ὁλόκληρο μέσα στὶς φλόγες.

Ὁ Αὔγουστος σηκώθηκε ἀπάνω ζωηρός.

—Ὡραῖα! εἶπε. Οἱ Ἀκουτονὰρ ἔκαμαν ἐπανάσταση.

— Αὐτὸ περίμενα καὶ γώ. Τώρα τὴ δουλειά μας!

—Ἐπιτέλους! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς. Παιδιά, ἑτοιμασθῆτε κι' ἐμπρός!

***

Σ' ἕνα τέταρτο, τὸ σύνταγμα Μοκοκὸ ἦταν στὸ πόδι.

Μπροστὰ-μπροστά, ὁ Πούμ-Πούμ μὲ τὴν τρομπέτα καμαρωτὸς σ' ἕνα ἄλογο, μαζὶ μὲ δέκα ἔφιππους μαύρους, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἱππικό του.

Σ' ἄλογα ἦταν κι' ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλέ. Ὁ Μάριος κι' ὁ Ἡρακλῆς ἔμειναν πεζοί, μὲ τὸ ρέβολβερ στὸ χέρι, νὰ προσέχουν τοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους. Τέλος, ὁ Αὔγουστος ἔμεινε μαζὶ μὲ τὸ πυροβολικό. Τρεῖς μαῦροι εἶχαν γυμνασθεῖ καλὰ τὸ χειρισμὸ τοῦ κανονιοῦ.

—Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Μοκοκὸ ἀπ' τὴ χαρά του.

Ξεκίνησαν.

Σὲ μισὴ ὥρα, τὸ ἱππικὸ τοῦ Πούμ-Πούμ ἔμπαινε στὴν πόλη, χωρὶς νὰ βρεῖ τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση. Ἀπὸ πίσω μπῆκε καὶ τὸ πεζικό.

Μὰ μόλις ἔφτασαν στὸ μεγάλο δρόμο τῆς πρωτεύουσας, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μάχη. Οἱ Ἀκουτονὰρ κι' οἱ Μπαταμπούμ πολεμοῦσαν μὲ τὰ ὅλα τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Τὸ μικρὸ Βασιλόπουλο εἶν' ἀρρωστο, τὸ μικρὸ Βασιλόπουλο πεθαίνει... Σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τοῦ Βασιλείου μέρα νύχτα καῖνε μεγάλες λαμπάδες γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ μικροῦ ἀρρώστου... Οἱ δρόμοι τῆς παλιᾶς πολιτείας εἶναι σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοί, οἱ καμπάνες ἐσώπασαν πιὰ καὶ τ' ἀμάξια πηγαίνουν σιγὰ καὶ φοβισμένα. Τριγύρω στὸ παλάτι, οἱ πολῖτες κοιτάζουν περίεργοι, μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα, τοὺς χρυσοφορεμένους φρουροὺς ποὺ μιλοῦν μὲ ὕψος σοβαρό.

Ὅλο τὸ παλάτι εἶναι ἀνωκάτω. Θαλαμηπόλοι καὶ αὐλικοὶ ἀνεβοκατεβαίνουν τρέχοντες τὶς μαρμάρινες σκάλες. Οἱ διάδρομοι εἶναι γεμᾶτοι ἀκολούθους κι' ὑπασπιστές, ντυμένους στὸ μετάξι, ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τὸν ἕνα δωμάτιο στὸν ἄλλο, ζητῶντας νέα μὲ χαμηλὴ φωνή.

Μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια φαίνονται οἱ γιατροί, ποὺ συνομιλοῦν κουνώντας τὰ φαρδιὰ μαῦρα μανίκια τους καὶ σκύβουν ἐπίσημα μὲ τὶς κατσαρὲς περροῦκες τους. Καὶ κεῖ κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων, χρεμετίζει λυπημένα τὸ ἄλογο ποὺ τόσο ἀγαποῦσε τὸ Βασιλόπουλο. Οἱ σταυλίτες τὄχουν ξεχασμένο καὶ

παραπονιέται μπροστὰ στὸ ἀδειανὸ παχνί του.

Κι' ὁ Βασιλιάς; Ποῦ εἶναι ὁ Βασιλιάς; Εἶναι κλεισμένος σὲ μιὰ ἀκριν κάμαρα τοῦ παλατιοῦ ὁλομόναχος... Οἱ μεγάλοι δὲ θέλουν νὰ φαίνονται κλαμένοι. Ἡ Βασίλισσα εἶναι ἄλλο πρᾶμα... Κάθεται στὸ προσκέφαλο τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της καὶ τ' ὥραιο πρόσωπό της κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀπαράλλαχτα σὰ μιὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ.

Μέσα στὸ δαντελλένιο κρεββατάκι του, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, πιὸ λευκὸ ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ μαξιλάρια του, εἶναι πλαγιασμένο μὲ τὰ μάτια κλειστά. Φαίνεται πὼς κοιμᾶται. Μὰ ὄχι, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο δὲν κοιμᾶται. Γυρίζει στὴ μισοκλαμένη μητέρα του καὶ τῆς λέει:

— Γιατὶ κλαῖς; Τὸ φαντάζεσαι στ' ἀλήθεια πὼς θὰ πεθάνω;

Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ ἀπαντήσῃ, οἱ λυγμοὶ ὅμως τῆς πνίγουν τὰ λόγια.

— Μὴν κλαῖς, μητέρα. Ἔχνᾶς πὼς εἶμαι βασιλόπουλο, κι' ἕνα βασιλόπουλο δὲν πεθαίνει ἔτσι εὔκολα.

Ἡ βασίλισσα κλαίει τώρα πιὸ πολὺ καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀρχίζει τώρα νὰ φοβᾶται.

—Ὄχι, εἶπε. Δὲ θέλω νἄρθῃ ὁ θάνατος νὰ μὲ πάρῃ καὶ δὲ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φθάσῃ ἴσαμε δῶ. Νἄρθουν ἀμέσως σαράντα δυνατοὶ λογχοφόροι, νὰ φρουρήσουν τὸ κρεββάτι μου. Ἑκατὸ κανόνια νὰ φυλᾶνε μέρα νύχτα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, ἕτοιμα νὰ πάρουν φωτιά. Κι' ἀλοίμονο στὸ Χάρο, ἂν τολμήσῃ νὰ μᾶς ζυγώσῃ!..

Ἡ βασίλισσα δὲ θέλει νὰ χαλάσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ. Κάνει ἕνα νόημα. Στὴ στιγμὴ ἀκούγονται βαρειὰ κανόνια νὰ κυλοῦν στὴν αὐλὴ καὶ σαράντα δυνατοὶ λογχοφόροι παρατάσσονται γύρω στὴν κάμαρα. Εἶναι ὅλοι παλιοὶ στρατιῶτες μὲ γκρίζα μουστάκια.

Τὸ βασιλόπουλο χτυπᾶ παλαμάκια καθὼς τοὺς βλέπει. Μάλιστα ἀναγνωρίζει ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοῦ φωνάζει:

— Λορέν, Λορέν!

Ὁ στρατιώτης προχωρεῖ πρὸς τὸ κρεββάτι.

— Ἀγαπημένε μου Λορέν, δεῖξε μου τὸ μεγάλο σου σπαθί. Ἂν θελήσει ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρει, πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃς. Δὲ θὰ τὸν σκοτώσῃς;

— Ναί, βασιλόπουλό μου, ἀπαντᾷ ὁ Λορὲν καὶ δυὸ μεγάλα δάκρυα κυλοῦν στὸ γέρικο πρόσωπό του.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἕνας παπᾶς πλησιάζει τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, τοῦ μιλεῖ ὥρα πολλὴ χαμηλόφωνα καὶ τοῦ δείχνει ἕνα σταυρό. Τὸ βασιλόπουλο τὸν ἀκούει καὶ φαίνεται ν' ἀπορῇ.

Ὕστερα, ξαφνικά, τὸν διακόπτει:

—Κατάλαβα τί λέτε, μὰ τέλος πάντων δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἀντίς γιὰ μένα ὁ φίλος μου ὁ Πέπος; θὰ τοῦ δώσω πολλὰ χρήματα.

Ὁ παπᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ μιλῇ χαμηλόφωνα καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀπορεῖ ὅλο καὶ περισσότερο. Ὅταν σώπασε, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο ἀναστέναξε βαθειά:

— Μὲ πικραίνουν πολὺ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, παπά μου, μὰ ἔχω τὴν παρηγοριὰ ὅτι κεῖ πάνω στὸν Παράδεισο καὶ στ' Ἄστρα θὰ εἶμαι πάλι βασιλόπουλο. Ὁ Θεὸς εἶναι ξάδελφός μου καὶ θὰ μὲ μεταχειρισθῇ βέβαια σύμφωνα μὲ τὴ θέση μου.

Καὶ προσθέτει γυρίζοντας στὴ μητέρα του:

— Νὰ μοῦ φέρουν τὰ καλύτερά μου ροῦχα. Τὸ χρυσό μου χιτώνιο, τὰ βελουδένια μου σκαρπίνια. Θὰ μπῶ στὸν Παράδεισο σὰ βασιλόπουλο καὶ θέλω νὰ κάνω φιγούρα στοὺς ἀγγέλους.

Τρίτη φορὰ σκύβει ὁ παπᾶς καὶ ψιθυρίζει στ' αὐτὶ τοῦ ἀρρώστου παιδιοῦ. Τὸ βασιλόπουλο τώρα τὸν κόβει θυμωμένο:

—Ὥστε λοιπόν, τίποτα δὲν ἀξίζει, νἆναι κανεὶς βασιλόπουλο;

Δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ κλαίει πικραμένο...

(Alphonse Daudet) Μεταφρ: Δ. Α. Δ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κάρρ, Κάρρ, δὲ βλέπεις πὼς πέφτει, πὼς πέφτει.

Τότε εἶδε ὁ Κὰρρ πὼς ἔπεφταν χωρὶς διακοπὴ ὡσὰν πυκνὴ βροχὴ στὸ χῶμα οἱ βελόνες ἀπ' τὰ πεῦκα.

— Ναί, τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, φώναξε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ χώνεται βαθύτερα μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἄλκη.

Ὁ Σταχτερὸς ἔτρεχε ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους κι' ὁ Κὰρρ ἔχασε σχεδὸν τὰ ἴχνη του.

— Κάρρ, Κάρρ, φώναξε πάλι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σταχτερός, δὲν νοιώθεις πὼς μυρίζει μέσ' στὸ δάσος;

Ὁ Κὰρρ στάθηκε καὶ μυρίστηκε τὸν ἀέρα. Πρωτύτερα δὲν τὸ εἶχε παρατηρήσει, ἀλλὰ τώρα τὸ ἔνοιωθε κι' αὐτὸς ὅτι τὰ πεῦκα μυρίζαν πολὺ δυνατότερα ἀπὸ ἄλλοτε.

— Ναί, κι' ἐγὼ τὸ μυρίζομαι, εἶπε.

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε καιρὸ γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ ποὺ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ μυρωδιά, μόναν ἔτρεξε πάλι πίσω ἀπ' τὸν Σταχτερό.

Καὶ πάλι ἡ ἄλκη ἔφυγε ἀπ' ἐμπρός του μὲ μεγαλύτερη γρηγοράδα ἀπὸ πρίν. Ὁ σκύλος δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φθάσῃ.

— Κάρρ, Κάρρ, φώναξε πάλι ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Δὲν ἀκοῦς πὼς τρίζουν τὰ δέντρα;

Ἡ φωνὴ τοῦ Σταχτεροῦ ἦταν τώρα τόσο ταραγμένη ποὺ καὶ μιὰ πέτρα θὰ λυπόταν ἀκόμα.

Ὁ Κὰρρ στάθηκε γιὰ νἀκούσῃ. Τὰ δέντρα ἔτριζαν ἀδύνατα ἀλλ' εὐδιάκριτα κι' ἀδιάκοπα. Ἦταν κάτι ποὺ μοιαζε μὲ τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ.

— Ναί, τἀκούω κι' ἐγὼ πὼς τρίζουν τὰ δέντρα, εἶπε.

Δὲν προχώρησε πιὰ περισσότερο. Καταλάβαινε ὅτι ἡ ἄλκη δὲν ἤθελε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ, ἤθελε μόνον νὰ τὸν κάνῃ νὰ δώσῃ προσοχὴ σὲ κάτι ποὺ συνέβαινε μέσα στὸ δάσος.

Ὁ Κὰρρ στεκόταν κάτω ἀπ' ἕνα πεῦκο μὲ πυκνὰ καὶ βαρειὰ κλαδιὰ καὶ χοντρὲς βαθυπράσινες βελόνες. Παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ δέντρο καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ κουνιόνταν οἱ βελόνες. Ὅταν ὅμως πλησίασε περισσότερο, τότε εἶδε ἕνα πλῆθος ἄσπρες κάμπιες ποὺ σέρνονταν πάνω στὰ κλαδιὰ κι' ἔτρωγαν τὰ φύλλα. Κάθε κλαρὶ ἦταν σκεπασμένο μὲ τέτοιες κάμπιες, κι' ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα ἀκουγόταν τὸ τρίξιμο ποὺ ἔκαναν τἀκούραστα μικρὰ ἔντομα. Χωρὶς διακοπὴ ἔπεφταν κάτω οἱ φαγωμένες βελόνες κι' ἀπ' τὸ φτωχὸ τὸ πεῦκο σκορπιζόταν μιὰ τόσο δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπὸ ρετσίνι, ποὺ τὸ σκυλὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

— Αὐτὸ τὸ πεῦκο δὲν θὰ κρατήσῃ πολλὲς ἀπὸ τὶς βελόνες του, σκέφθηκε ὁ Κὰρρ καὶ ἔρριξε τὴ ματιά του στὸ διπλανὸ δέντρο. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ ὡραῖο δέντρο ἀλλ' εἶχε τὰ ἴδια χάλια μὲ τὸ πρῶτο.

— Τί νὰ συμβαίνει; σκέφθηκε ὁ Κὰρρ. Κρίμα στὰ ὡραῖα δένδρα· σὲ λίγο θὰ χαθῇ ἡ ὁμορφιά τους ἐντελῶς.

Πήγαινε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ γύρευε νὰ δῇ τί συνέβαινε.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἕνα ἔλατο, σκέφθηκε. Δὲν θὰ τόλμησαν οἱ κάμπιες νὰ τὸ πειράξουν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔλατο ἦταν γεμάτο κάμπιες.

— Κι' αὐτὴ ἐδῶ εἶναι μιὰ σημύδα. Κι' ἐδῶ ἔχουν ἔρθει, βέβαια, βέβαια. Ὁ δασοφύλακας δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ὅμα θὰ ἰδῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, σκέφθηκε ὁ Κὰρρ.

Χώθηκε βαθύτερα μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ ἰδῇ ὡς ποῦ εἶχε προχωρήσει ἡ καταστροφή. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε ἄκουγε τὸν ἴδιο κρότο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἔννοιωθε τὴν ἴδια μυρωδιά, ἔβλεπε τὴν ἴδια βροχὴ ἀπὸ βελόνες. Δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ σταθῇ καὶ νὰ κοιτάξῃ ἐπάνω. Ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτὰ μονάχα καταλάβαινε ὡς ποῦ εἶχε φθάσει τὸ πρᾶγμα. Οἱ κάμπιες

βρίσκονταν παντοῦ ἕνα γύρω. Τὸ δάσος ἐκινδύνευε νὰ φαγωθῇ ὁλόκληρο καὶ νὰ μείνῃ γυμνό.

Στὸ τέλος ἔφθασε ὁ Κὰρρ σὲ μιὰ μεριὰ τοῦ δάσους ὅπου δὲν τοῦ χτύπησε καμμιὰ μυρωδιὰ τῇ μύτῃ κι' ὅπου ὅλα ἦταν ἤρεμα καὶ σιωπηλά. «Ἐδῶ τελειώνει πιὰ ἡ κυριαρχία τους», σκέφθηκε ὁ σκύλος καὶ στάθηκε γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα. Ἀλλὰ ἐδῶ ἦταν ἀκόμη χειρότερα ἀπ' ἄλλου. Ἐδῶ οἱ κάμπιες εἶχαν κι' ὅλας τελειώσει τὴ δουλειά τους καὶ τὰ δέντρα εἶχαν μείνει γυμνὰ χωρὶς βελόνες. Ἔμοιζαν μὲ σκελετοὺς καὶ τὸ μόνο ποὺ βρίσκονταν ἐπάνω στὰ γυμνά τους τὰ κλαδιά, ἦταν ἕνα πλῆθος μπερδεμένες κλωστὲς ποὺ τὶς εἶχαν ἀφήσει οἱ κάμπιες καὶ τὶς εἶχαν μεταχειριστεῖ γιὰ δρόμους καὶ γιὰ γέφυρες ὅταν ἤθελαν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδὶ στ' ἄλλο.

Ἐκεῖ-πέρα, κάτω ἀπὸ τὰ νεκρὰ δέντρα, στεκόταν ὁ Σταχτερὸς καὶ περίμενε τὸν Κὰρρ. Δὲν ἤταν ὅμως μοναχός του. Δίπλα του στέκονταν τέσσερις ἀκόμη ἄλκες, οἱ πιὸ ἡλικιωμένες κι' οἱ πιὸ ἐπίσημες τοῦ δάσους. Ὁ Κὰρρ τὶς γνώριζε καλά. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Γυρτόραχος, μιὰ ἄλκη μικρὴ ἀλλὰ μὲ μεγαλύτερη καμπούρα ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, κι' ὁ Μεγαλόπρεπος ποὺ ἤταν ἡ πιὸ ἐπιβλητικὴ ἄλκη τοῦ δάσους. Πάρα-πέρα στέκονταν ὁ Ἀνεμοχαίτης μὲ τὸ χοντρό του δέρμα καὶ τὴ μακρυά του χαίτη, καὶ κοντά του ὁ Γιγαντοδύναμος, μιὰ γριὰ ἄλκη μὲ ψηλὰ πόδια ποὺ ἤταν φοβερὰ φιλόνεικη καὶ εὐερέθιστη, ἀλλὰ εἶχε φάει τὸ περασμένο φθινόπωρο μιὰ σφαῖρα στὸ δεξὶ της πόδι καὶ τώρα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ παλέψῃ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα στὸ δάσος; ρώτησε ὁ Κὰρρ ὅταν πλησίασε τὶς ἄλκες ποὺ στέκονταν ἐκεῖ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ κρεμασμένο τὸ ἐπάνω χεῖλος, καὶ φαίνονταν πολὺ συλλογισμένες.

—Κανεὶς δὲν ξέρει τί συμβαίνει, εἶπε ὁ Γυρτόραχος. Οἱ κάμπιες αὐτὲς ἦταν ἡ πιὸ ἀδύνατη φυλὴ ποὺ ζοῦσε μέσ' στὸ δάσος, καὶ δὲν εἶχαν βλάψει ποτὲ κανένα. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως πλήθυναν ὑπερβολικὰ καὶ τώρα φαίνονται σὰ νὰ βάλθηκαν νὰ καταστρέψουν ὅλο τὸ δάσος.

— Ναί, τὸ δάσος ἔχει χάλια, εἶπε ὁ Κὰρρ, καὶ καθὼς βλέπω, μαζεύτηκαν οἱ πιὸ σοφοὶ ἐδῶ γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ γίνῃ, κι' ἴσως βρῆκαν κι' ὅλας μιὰ λύση.

Ὅταν εἶπε ὁ Κὰρρ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Γυρτόραχος σήκωσε ψηλὰ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τὸ βαρύ του κεφάλι, κούνησε τὰ μακρυὰ αὐτιά του καὶ εἶπε:

— Σὲ φωνάξαμε ἐδῶ, Κὰρρ, γιὰ νὰ μᾶς πῇς ἂν ξέρουν τίποτε οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτὴν τὴν καταστροφὴ τῶν δέντρων.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Κὰρρ, δὲν ξέρουν τίποτε γιὰ τὴ δυστυχία ποὺ μᾶς βρῆκε. Τόσο βαθειὰ μέσα στὸ δάσος δὲν μπαίνει κανεὶς παρὰ μόνο τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ.

—Ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι τοῦ δάσους, εἶπε ὁ Μεγαλόπρεπος, δὲν πιστεύουμε ὅτι τὰ ζῶα θὰ μπορέσουν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὶς κάμπιες.

— Κι' ὅμως ἡ δυστυχία ποὺ θὰ μᾶς βρῇ θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' αὐτήν, εἶπε ὁ Ἀνεμοχαίτης. Δὲν θὰ ἔχουμε πιὰ ἡσυχία μέσ' στὸ δάσος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ν'.

Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξηγήθηκαν ὅλα, ὅλα. «Ἔγινε φῶς» καθὼς λένε. Κι' ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξη, οἱ γονεῖς κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι κυριεύθηκαν ἀπὸ μεγάλο θυμό. Γιὰ φαντάσου, τὰ παλιόπαιδα! Νὰ τοὺς προξενήσουν τόση ἀγωνία καὶ τόσο φόβο! Νἀναστατώνουν τὶς ἀρχὲς καὶ τὴν πόλη, νὰ ξεσηκώνουν ὅλο τὸ στρατό! Καὶ τί ρεζιλίκι γιὰ τοὺς «μεγάλους» ποὺ πίστεψαν πὼς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ συμμορία ἀληθινή!..

Πρώτη ἡ κυρὰ-Κωσταντινιὰ ἄρπαξε τὴ Φεβρονία:

—Ἔλα μου δῶ! ἔλα δῶ!..

Σὰ νὰ τὄζερε, δὲν εἶχε ἀφήσει καθόλου ἐκείνη τὴ βέργα, ποὺ τὴν εἶχε πάρει ὅταν βγῆκε νὰ βρῇ τὴν κόρη της καὶ νὰ τὴ δείρῃ ἐπειδὴ ἀργοῦσε. Καὶ σὰ νὰ ἦταν ἡ ἴδια ὥρα, τὴν ἄρχισε βεργιές. Νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ κείνη. Ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει...

—Ἐγὼ σ' ἔστειλα νὰ μοῦ πάρῃς πετρέλαιο, τῆς ἔλεγε, καὶ σὺ μοῦ βγῆκες λησταρχίνα; Νά! νά! νά!

Τσίριζε ἡ κακομοῖρα ἡ Φεβρονία μὰ κανένας δὲν τὴ λυπόταν. Καλὰ τῆς ἔκανε ἡ μάννα της, ἔλεγαν ὅλοι. Ἀκοῦς ἐκεῖ, τὸ παλιοκόριτσο! Ποῦ καταντήσαμε!..

Ἡ κυρὰ Κωσταντινιά, δέρνοντας ὁλοένα, τραβοῦσε τὴν κόρη της πρὸς τὸ σπίτι τους. Μιὰ στιγμή, σὰ νὰ κουράστηκε τὸ χέρι της, στάθηκε. Μ' ἄξαφνα:

—Ἀμὴ τὸ πεντόδραχμο; ρώτησε. Τί τὄκανες;

— Τὄχασα!.. Μοῦπεσε καὶ τὄχασα ... μουρμούρισε ἡ μικρή.

— Τὄχασες; ἄφρισε πάλι ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά. Νά! νά! νά!..

Καὶ ξανάρχισε τὶς βεργιές. Ἔτσι σ' ὅλο τὸ δρόμο ὡς τὸ σπίτι.

Ἐκεῖ ὅμως ἡ Φεβρονία, μετανοημένη, ἔπεσε στὰ πόδια τῆς μάννας της, τῆς φίλησε τὰ χέρια καὶ τῆς ὁρκίστηκε πὼς ποτέ, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξανάβγαινε λησταρχίνα. Ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία φορά.

Πείστηκε ἡ κυρὰ-Κωσταντινά, συχώρεσε τὴ Φεβρονία καί, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ξύλο, τῆς ἔδωσε νὰ φάῃ καὶ ψωμί, γιατὶ ἡ κακομοῖρα ἡ «ψυχοκόρη» εἶχε νὰ βάλῃ μπουκιὰ στὸ στόμα της ἀπὸ τἀπόγεμα καὶ ψοφοῦσε τῆς πείνας...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1928

ΑΘΩΣ σᾶς εἶπα καὶ στὴν Πρόσκλησή μου, τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927 δὲν ἦταν ὅπως τὸ περίμενα. Γι' αὐτὸ κι' ἡ ἐλπίδα ποὺ εἴχαμε νὰ καθιερώσομε τὸ δωδεκασέλιδο μὲ μιὰ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς, δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ τώρα. Τὸ ἀναβάλλομε γιὰ τὸ 1929. Μὲ τὴν ἐλπίδα πάλι πὼς θἆναι ζωηρότερο, ἀποτελεσματικότερο, τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1928 ποὺ προκηρύσσεται σήμερα.

Ὑποθέτω πὼς δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Ἡ «Διάπλασις» τοῦ 1928 θὰ εἶναι τόσο ἐλκυστική! Θὰ ἔχῃ ἕνα θαυμάσιο, παλιὸ ἀλλ' ἄγνωστο στὴ νέα γενεὰ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Θὰ ἔχῃ ἐν' ἄλλο ἐξοχο ἀγγλικὸ μυθιστόρημα ποὺ θἀφήσῃ ἐποχή. Θὰ ἔχῃ ἕνα ἀστειότατο, ξεκαρδιστικὸ μυθιστορηματάκι τῆς κυρὰ-Μάρθας γιὰ μικροὺς καί... γιὰ μεγάλους. Θὰ κάμῃ τρεῖς «Κυριακές». Καί, τὸ σπουδαιότερο, θὰ γιορτάσῃ τὴν Πεντηκονταετηρίδα της μὲ Χορό, Φιλολογικὴ Ἀπογευματινή, Παντηγυρικὸ Φυλλάδιο κτλ. Δὲν νομίζετε πὼς αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ τραβήξουν τὸ ἐνδιαφέρο καὶ παιδιῶν ποὺ δὲν εἶναι συνδρομηταί, ὥστε νὰ γίνουν; Φτάνει νὰ τοὺς μιλήσετε σεῖς ὅπως πρέπει, νὰ τὰ κατηχήσετε. Καὶ νὰ μὴν ἀπελπισθῆτε ἀπὸ τὴν πρώτη τυχὸν ἀποτυχία. Παρὰ νὰ ἐπιμένετε, νὰ τὸ κάμετε δουλειά, νὰ μὴν ἡσυχάσετε παρ' ἀφοῦ ἐπιτύχετε τὸ σκοπό σας, ἀφοῦ μοῦ γράψετε *ἕνα τουλάχιστο* νέο συνδρομητή. Γιατὶ κι' ἕνας ἀρκεῖ, ἂν ὅλοι μοῦ κάμετε ἀπὸ ἕνα. Ὁ ἀριθμός τους θὰ διπλασιασθῇ. Καὶ τότε θἄχω μιὰ βάση γιὰ νὰ προβῶ, ἀπὸ τοῦ χρόνου, στὴν καθιέρωση τοῦ δωδεκασέλιδου μὲ μιὰ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς. Ἀλλοιώτικα, θὰ βρεθῶ στὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ καταργήσω καὶ τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο καὶ νὰ ἐκδίδω μόνο τέσσερα τὸ χρόνο.

Γιὰ τοὺς νέους μου φίλους, ποὺ δὲν τὰ ξέρουν ἀκόμα πρέπει νὰ ἐξηγήσω ἐδῶ γενικώτερα τὸν σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Στὸ Ε' κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ θὰ ἔχουν διαβάσει τὰ ἑξῆς: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, νὰ ὀνομάζεται *Ξεσπάθωμα* ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑποθάλπῃ καὶ νἀνταμείβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρόξενος ἑνὸς μεγάλου καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμο καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἵδρυσε τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος». Πραγματικῶς, τὸ Ξεσπάθωμα εὐεργετεῖ ἀμέσως τὸν παιδικὸ κόσμο κι' ἐμμέσως τὴν κοινωνία, γιατὶ διαδίδει ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἡ μορφωτική του δύναμη εἶναι ἀπ' ὅλους ἀναγνωρισμένη. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπάρχῃ, ἂν ζῇ ἀκόμα τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἶναι μόνο ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα.

Χωρὶς αὐτό, ἡ Διάπλασις θἀναγκαζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσή της. Γιατί, μεγαλώνοντας, σιγὰ σιγὰ οἱ παλιοὶ συνδρομηταί της θὰ τὴν ἄφιναν ὅλοι καὶ νέοι δὲν θὰ ἐρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Καὶ τοῦτο πάλι γιατί, κἀθὼς ξέρετε, ἡ Διάπλασις οὔτε ἀγγελίες στὸν τύπο δημοσιεύει, οὔτε ρεκλάμες στοὺς τοίχους κολλᾷ, οὔτε πράκτορας, ἀνταποκριτὰς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πράκτορές της, οἱ ἀνταποκριταί της, οἱ ἀντιπρόσωποί της εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταί της. Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴ διάδοσή της καὶ τὴν ὕπαρξή της. Ξεσπαθώνουν αὐτοί; Ὑπάρχει; Ἀδιαφοροῦν; Πεθαίνει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματική, ἡ ἀληθινὴ σημασία τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἰδοὺ καὶ οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάζω ἐδῶ τοὺς κυριωτέρους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποὺ δὲν ἐγράφτηκαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ ξεσπαθώσουν.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ 28ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1927, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1928 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψει *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον σύνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ).

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:—Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***δεκαπέντε μόνον***, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί***, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ κηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἡ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ ***80 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης ***λεπτὰ 60.*** (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχ. 120 (1500×80), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρχ. 90(150×60.)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:—Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928, θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι*** κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων***, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν ***πρῶτος*** τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ ***60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ λοιποὶ ***λεπτὰ 40.***

Ἔπαινος:—Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς κάντας τοὺς λοιπούς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας ***30 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.***

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων σανδρομητῶν δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.***

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ***ἄνευ ἀναβολῆς***, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ ***νέου*** συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ γράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος.*** Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς ***νέου συνδρομητοῦ***, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ἐπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων ἢ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ***ἐν ὀνόματι*** Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ ***τὸ*** δηλώνουν ***ἑκάστοτε*** συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΟΣ - ΖΩΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 124]

Ἀρματωμένος ἀπ' τὰ κορφοβούνια προβάλλει ὁ Χάροντας, μ' ἐκεῖνα τὰ φωτερά του ἀστραφερὰ σπη-
[ρούνια
ποῦναι φτιασμένα ἀπ' ἀστραπῆς
[ἀχτίνα . . .
Στὸ διάβα του μαραίνονται τὰ
[κρίνα,
ψέλνουν θλιμμένους ἤχους τὰ
[κουδούνια.
Πέφτουν κορμιά. Χτυπᾶ βαρειὰ
[ἡ ἀξίνα
τὴ γῆ. Τὰ δυνατά του τὰ κα-
[κούνια
πλακώνουνε τοὺς γέρους. Κι' ὅ-
[μως κάτου,
ἀπ' τὴ σαβανωμένη γῆ προβάλλει,
ξεσκίζοντας τὸν πέπλο τοῦ θανά-
[του,
Τὸ πρῶτο βλασταράκι. Γιατί πάλι
ζωὴ τοῦ δίνει τῶν νεκρῶν τὸ
[σῶμα
ποὺ λυώνει ἀργὰ στὸ παγωμένο
χῶμα.

Λιλάντα

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 121]

Ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ποὺ βρίσκομαι, δὲν σὲ ρωτῶ τὰ νέα σου, γιατί τὰ ξέρω ὅλα. Μὰ θὰ πῆς, παιδάκι μου, ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, τί ξέρεις ; — Ὅλα καὶ ὅλα, Πατριδούλα μου γλυκειά, πίστεψε με ! Ἐγὼ καὶ ὅλα σου τὰ παιδιά, τὰ πολυκουρασμένα, παρακολουθοῦμε τὸν κάθε σου πόνο καὶ σπαράζει ἡ καρδιά μας.

Σήμερα ὁ σεβαστὸς ἱερέας μας μίλησε στὴν ἐκκλησία γιὰ τὰ ὀρφανα Σου. Ὅλα τὰ χέρια μὲ προθυμια ἐπρόσφεραν ἀπ' τὸ ὑστέρημά τους, ὄχι ἀπ' τὸ περίσσευμα, καὶ μιὰ φωνὴ ἀκουγόταν στὴν Ἐκκλησιά : «Γιὰ τὰ ὀρφανά μας ! γιὰ τὰ ὀρφανά μας !»

Τὴν ἐσπέρα τῆς 25 Μαρτίου, ὅλα τὰ παιδιὰ δου συναθροίσθηκαν εἰς ἕνα στρατῶνα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦταν ὁ Κλῆρος, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες, οἱ βιοπαλαιστὲς καὶ Ἀμερικανοὶ προσκεκλημένοι. Χορτάσανε τὰ μάτιά μας βλέποντας τὸ γλυκό σου γαλάζιο χρωματάκι. Ἔγινε παρέλαση τῶν Σωματείων μας μὲ τὰ ὀνόματα τῶν δοξασμένων παιδιῶν σου. Ἕνα σου καλὸ παιδί, ὁ παλαιστὴς Λόντος, ἐνίκησε στὴν πάλη. Μιὰ νέα κόρη σου μᾶς ἔφερε κοντά σου μὲ τὰ πονεμένα τραγούδια της. Ἐν' ἄλλο σου παιδί, ὁ Ὀδυσσεὺς Λάππας, μᾶς ξεζούρλανε μὲ τὸ «Γέρο - Δῆμο» καὶ μὲ τὸ «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη» σὰ νὰ μᾶς ἔλεγε : «Ἀκοῦτε το !» Καὶ μεῖς ὅλοι, χιλιάδες, προσηλωμένοι σ' αὐτόν, τοῦ λέγαμε : «Μὴ φοβᾶσαι κι' ἡ τελευταία σταγόνα τοῦ αἵματός μας θὰ χυθῇ γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ γιὰ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά . . .»

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι στιγμὴ δὲν σὲ ξεχνοῦμε. Ἡσύχασε, ὑπομόνευσε, εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ φτάσῃς ἐκεῖ ποὺ ἤσουν στὴν παλιὰ ἐποχή. Καμμιὰ μάννα δὲν ἔχει σὰν τὰ δικά σου παιδιά. Ἕνα μόνο ἐλάττωμα βλέπω, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς τὸ ξεριζώσῃς : νὰ μὴν ξενιτευόμαστε. Αὐτὸ πολὺ σὲ βλάπτει, εἶσαι Μάννα καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἐπιβληθῇς.

Ἑλληνόπουλα ! Σεῖς οἱ αὐριανοὶ στηρικτὲς τῆς βασανισμένης μας Πατρίδας, φροντίστε νὰ μεί-
νετε ἀχώριστοι ἀπ' αὐτήν. Ἡ μεταγάστευση τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἦταν καὶ εἶναι μιὰ πληγὴ ποὺ πρέπει τώρα νὰ κλείσῃ. Πλάνη μεγάλη γιὰ μᾶς ποὺ θυσιοῦμε ὅλη τὴ ζωτικότητά μας στὰ ξένα κι' ἡ Πατρίδα μας μαραίνεται . . .

Μπροῦκλιν, Νέα Ὑόρκη.

Ἀνδρεῖος Πολεμιστὴς

ΣΤΟΝ ΑΙΝΟ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 125]

Νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Αἶνο ! . . Ἤτανε ἕνας βαθὺς πόθος ποὺ γεννήθηκε στὴν ψυχή μου ἀπὸ μικρὸ παιδί : ἀπ' ὅσα ἄκουα τότε καὶ διάβαζα γιὰ τὸ θεσπέσιο πανόραμα ποὺ ἀνοίγεται μπρὸς στὰ μάτια τοῦ θεατῆ, μὲ τραβοῦσε ἡ ἀπὸ τὴν πιὸ ψηλὴ κορφὴ τοῦ ὀνομαστοῦ ὄρους τῆς Κεφαλλονιᾶς ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου, σ' ἕναν ὁριζόντα ἀνοιχτὸ σ' ἀμέτρητη καὶ γραφικὴ ἔκταση.

Κι' ἔτσι ὁ καθένας φαντάζεται μὲ πόση χαρὰ ἄκουσα ν' ἀπφασίζῃ ἡ παρέα μας τὴν ὀνειρευτή μου ἐκδρομὴ στὸν Αἶνο.

Χωριστὰ ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ ἀπόλαυση ποὺ θὰ δοκίμαζε ἡ ψυχή μου, θὰ μποροῦσα νὰ μιλῶ στὸ ἑξῆς γιαὐτὸ τὸ ὡραῖο θέαμα καὶ ἐξ ἰδίας πλέον ἀντιλήψεως. Ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ στιγμὴ ἔφθασε . . . — Ἤτανε μιὰ χλιαρὴ νύχτα τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ ποὺ ἀναστατώθηκε τὸ χωριὸ ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ μας, ὁλίς βρεθήκαμε ὅλοι συγκεντρωμένοι στὸ ὁρισμένο μας σημεῖο. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο, ἀνεβασμένοι ἐπάνω στὰ ὑπομονετικά μας . . . γαϊδουράκια, ξεκινοῦσαμε. — Τὸ ἴδιο συναίσθημα χαρᾶς γέμιζε τὶς ψυχές μας. Γιαὐτὸ τὸ κάθε τι ποὺ μᾶς συνέβαινε στὸ δρόμο, εἴτε εὐχάριστο, εἴτε καὶ δυσάρεστο, προκαλοῦσε γενικὴ εὐθυμία.

Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔρριχνε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὶς πιὸ φανταστικὲς σκιές, κι' οἱ ἀγωγιάτες μας μᾶς λέγανε διάφορες ἱστορίες γιὰ τὶς νεράϊδες ποὺ ζοῦνε στὰ ρέματα ποὺ περν' με . . . Καὶ νά μὲς στὸ σύθαμπο τῆς αὐγῆς κάτι μαυρίζει. Κάτι ποὺ ὁλοένα νωνιέται καὶ γίνεται μακρὺ-μακρύ. Μπά ! μὴν εἶναι φάντασμα ; . . ."Ιχι δά ! εἶναι ἕνας παπᾶς. Ἀμέσως ἔξω τὰ μαντήλια καὶ ἐπιδεικτικὸ κομπόδεμα !

Ὁ παπᾶς ἀπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας ἐπιτιμητικοὺς ψιθυρισμούς . . . ποὺ τοὺς ἀκολούθησε ὁμοβροντία ἀπὸ πειραχτικὰ ἐπιφωνήματα . . . Μὲ τέτοια ψυχικὴ κατάσταση, βλέπετε, φθάσαμε κι' ὡς τὴν ἀσέβεια. Πολὺ κακό ! Μὰ θὰ τὸ πληρώναμε . . .

Κι' ἔτσι χωρὶς νὰ νοιώσουμε τὸν κόπο τῆς κουραστικῆς μας γαϊδουροκαβελαρίας, μπήκαμε πιὰ μὲς στὸ πυκνὸ δάσος ἀπὸ τὰ ἔλατα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ. Τὸ ἄσπρο φῶς τῆς αὐγῆς ἐκείνης φαινότανε ὅμως, παράδοξα, πολὺ σκατεινό, κι' ὅσο προχωροῦσαμε μέσα στὸ δάσος νύχτωνε . . . γιατὶ τὰ πυκνὰ καὶ σταυρωτὰ κλαριὰ ἀπὸ τὰ αἰωνόβια ἔλατα σχηματίζανε πάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια μας μιὰ ἄδιαπέραστη καὶ ἀτέλειωτη στέγη. Προχωροῦσαμε μὲ πολὺ κόπο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φειδωτὰ μοναπάτια τοῦ δάσους, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ψηλότερη καὶ ἐντελῶς γυμνὴ κορυφὴ τοῦ Αἴνου, τὸ Μέγα-Σωρό, ποὺ σχηματιζεται ὅλος ἀπὸ ἀπολιθωμένα κόκκαλα . . . Ἀλλὰ *ποιὰ ἀπογοήτευση μᾶς περίμενε ἐκεῖ-πάνω !* Πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο μπούσι, σκέπαζε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὁλόκληρο τὸ βουνό, — φαινόμενο σπάνιο γιὰ τὸ καλοκαίρι, — ποὺ ὄχι μόνο δὲν μπορούσαμε νὰ δοῦμε τὴν ἀνατολή, ἀλλὰ καὶ προχωρώντας ἡ μέρα, γινόταν ὁλοένα πυκνότερη καὶ μᾶς ἔκρυβε ὅλη τὴ θαυμάσια θέα τοῦ ὁρίζοντος. Σὲ λίγο ἀκόμα δὲν διέκρινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Τότε, μὲς στὴν ὁμίχλη, ἀκουόντουσάν οἱ διάφορες φωνὲς τῆς συντροφιᾶς μας, πότε γελαστές, μὰ καὶ πότε φοβισμένες, ποὺ σχηματίζοντες ἔτσι μιὰ ἄλυσο, προχωροῦσαμε ἀκροβολιστικά...

Κατσουφιασμένοι καὶ ἄθυμοι γυρίσαμε στὰ σπίτια μας, ὅπου οἱ δικοί μας, μᾶς εἰρωνευθήκαν ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς μας—καὶ ἔτσι πληρώσαμε μέρος ἀπὸ τὰ πειράγματά μας... Ἐννοεῖται πὼς σύμφωνα μὲ τὴ λαϊκὴ πρόληψη, τὴν ἀποτυχία μας ἀποδώσαμε στὸ συναπάντημα τοῦ παπᾶ ! . .

Ὁ πόθος μου δὲν πραγματοποιήθηκε ἀλήθεια— ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποτυχημένη ἐκδρομὴ μὲ κάνει νὰ σκεφθῶ πὼς γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνας σκοπός, δὲν χρειάζεται μονάχα θέληση καὶ ἀπόφαση. Χρειάζεται καὶ τύχη, δηλαδὴ μιὰ συνδρομὴ ἀπὸ εὐνοϊκὲς περιστάσεις.

Χιόνι

ΠΑΛΙ ΜΑΖΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 134]

Κάθε μέρα ἡ μικρὴ Μαριγούλα, πήγαινε στὸ δάσος, ποὺ ἦταν πολὺ κοντὰ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μαζέψῃ χόρτα. Ἤταν μόλις ὀχτὼ χρονῶ, μὰ οἱ σκέψεις κι' ὁ χαρακτήρας της ἦταν ὅπως μιᾶς μεγάλης. Ἀφοῦ λοιπὸν μάζευε τὰ χόρτα, ἀντὶ νὰ τρέξῃ μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος,—ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλο παιδάκι στὰ χρόνια της, βλέποντας τὴ μεγάλη λευτεριὰ ποὺ τοῦ ἄφιναν,—αὐτὴ πήγαινε καὶ καθότανε κάτω ἀπ' τὸ ἀγαπημένο της δέντρο. Μιὰ κακιὰ ὅμως μέρα, πῆγε στὸ δάσος καὶ γύρευε τὸ δέντρο της γιὰ νὰ ξαπλωθῇ, μὰ ἄδικα, χαμένος κόπος: τὸ εἶχαν κόψει ἀπ' τὴ ρίζα. Ἡ Μαριγούλα καταλυπημένη γύρισε στὸ σπίτι της.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀπαρηγόρητη, μὲ κόπο βαστοῦσε τὰ δάκρυά της. Τὸ μόνο πρᾶμμα ποὺ τὴν παρηγοροῦσε λίγο, ἦταν τὸ σχολειό, γιατὶ ἐκεῖ ἔβλεπε παιδάκια στὴν ἡλικία της καὶ διασκέδαζε μαζύ τους, ξεχνώντας γιὰ λίγο τὴ λύπη της.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρός, ἡ Μαριγούλα εἶχε μεγαλώσει. Πῆγε σ' ἄλλη τάξη τοῦ σχολειοῦ, πρὶν ὅμως νὰ πάῃ νὰ καθήσῃ σ' ὁποιο θρανίο τύχαινε, στάθηκε ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὰ παρατήρησε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα μὲ ἀπόφαση πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα ποὺ ἦταν χωμένο σὲ μιὰν ἄκρη. Δὲν ἦταν τὸ πιὸ ὄμορφο, μὰ τὴ Μαριγούλα κάτι τὴν τράβηξε ὡς ἐκεῖ, κάθησε καὶ τὸ κοίταξε λυπημένη, γιατὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατί, τῆς ἤρθε στὸ νοῦ πὼς ἦταν μιὰ φορὰ δέντρο καὶ πὼς τώρα βρισκόταν κλεισμένο μέσ' στὴν τάξη, ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦταν συνηθισμένο νὰ τὸ χτυπᾶ ὁ ἀγέρας καὶ νὰ δέχεται τὸ πουλάκια κάθε καλοκαίρι. Ὕστερα συλλογίστηκε τὸ δέντρο, τὸ ἀγαπημένο της δέντρο τῶν παιδιάστικων χρόνων της. Σιγὰ-σιγὰ τὸ θρανίο ζωντάνεψε, ξάπλωσε κλαδιὰ καὶ γέμισε πράσινα φύλλα, καὶ στὴ ρίζα του εἶδε μιὰ παιδούλα νὰ κάθεται.

Καλὸ τὸ εἶχε αἰσθανθεῖ ἡ Μαριγούλα, τὸ θρανίο αὐτὸ εἶχε γίνει ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο της δέντρο.

Ἔτσι ἤτανε γραφτό τους, νὰ μὴ χωριστοῦν.

Ἀλαβάστρινη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΖΥΓΑΡΙΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 111]

Ἕνας φούρναρης ἀγόραζε τακτικὰ βούτυρο ἀπὸ ἕνα γνωστό του χωριάτη.

Μιὰ μέρα τοῦ φάνηκε πὼς τὸ βούτυρο ποὺ τοῦστειλε ἦταν λιγότερο ἀπ' ὅσο εἶχε παραγγείλει. Τὸ ζύγισε καὶ βεβαιώθηκε. Κατόπι παρατήρησε πὼς κάθε φορὰ ὁ χωριάτης τοῦστελνε λιγότερο βούτυρο ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

Ἐπιτέλους ὁ φούρναρης ἔχασε τὴν ὑπομονὴ κι' ἐκάλεσε τὸν προμηθευτή του στὸ δικαστήριο.

— Ἔχεις ζυγαριά ; ρώτησε ὁ δικαστὴς τὸν χωριάτη.

— Μάλιστα, κὺρ δικαστή μου.

— Βαρίδια ;

— Δὲν ἔχω.

— Πῶς ζυγίζεις λοιπὸν τὸ βούτυρο ;

— Ἀπλούστατα: Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ φούρναρης ἀρχισε νὰ παίρνει τὸ βούτυρό του ἀπὸ μένα, ἀγοράζω κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν τὸ ψωμί μου, καὶ ἐπειδὴ κάθε καρβέλι ζυγίζει μιὰ ὀκά, τὸ μεταχειρίζομαι γιὰ νὰ ζυγίζω τὸ βούτυρο. Ἂν τὸ βάρος δὲν εἶναι σωστό, τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό μου ἀλλὰ τοῦ φούρναρη.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικό) *Γιασεμιὰ*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας ζωγράφος πρόκειται νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Κουφιοκεφαλάκη.

— Καὶ πῶς θὰ μὲ κάμετε ; τὸν ρωτᾷ αὐτός.

— Θὰ σὲ κάμω ἀν-φάς, ἀπαντᾷ ὁ ζωγράφος.

— Κι' ἂν δὲν φάω, δὲν θὰ μὲ κάμετε ; λέει ἐκπληκτος ὁ Κουφιοκεφαλάκης.

Μίμης Πρώϊμος

***

Ἡ *Μαμὲλ Νιτοὺς* πίνει νερὸ κι' ἡ *Ζίλδα ἡ Ἀγρία* τὴ σκουντᾷ.

— Μή, φωνάζει ὁ μπαμπάς, μὴν τὴ σκουντᾷς καὶ πνιγῇ !

Κι' ἡ *Ζίλδα :*

— Μὰ εἶναι δυνατὸ νὰ πνιγῇ σ' ἕνα ποτήρι νερό ;

Κάρμεν

***

Μιὰ ξάστερη βραδυά :

Ὁ *πατέρας* :—Τί ὡραῖα ποὺ λάμπουν ἀπόψε ἡ Ἀνδρομέδα κι' ὁ Πήγασος !

Ὁ *γιός* :—Ἀλήθεια, πολὺ ὡραῖα. Μά . . . ποῦ εἶναι ;

Βοσκοπούλα

***

Ἡ *μητέρα* :—Τοτό, μὴ σκουπίζῃς τὸ σκυλλάκι μὲ τὴν πετσέτα, θὰ στεγνώσῃ μόνο του.

Τοτός :—Ναί, μαμμά, ἀλλὰ ἂν σκουργιάσῃ, θὰ μοῦ πάρῃς καινούργιο ;

Τζογὲς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Νοεμβρίου 1927

ΚΙ' ἄλλο κροῦσμα: Κάποιος Σύνδεσμος θὰ ἐκδώσῃ περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ—«Παιδικὴ Ζωή» τὸ λέει,—κι' ἀρχίζει τὴ ρεκλάμα του στὶς ἐφημερίδες . . . βρίζοντας τὴ Διάπλασι! Φυλαχθῆτε, παιδιά μου, κι' ἀπ' αὐτό. Ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσουν τὸ περιοδικό μας, δὲν μποροῦν, δὲν ξέρουν νὰ ἐκδώσουν ἄλλο καλύτερο. Μοιάζουν μὲ κάποιους νέους ἀσεβεῖς καὶ φαντασμένους, ποὺ βγαίνουν μὲ γελοῖα ποιήματα καὶ, στοὺς προλέγους των, βρίζουν τοὺς πιὸ μεγάλους ποιητές . . .

Ἕκτωρ Β. Π., ν. μὴν κάμῃς τίποτα παρὰ νὰ τοὺς ἀφίσῃς νὰ λένε καὶ νὰ γρόφουν. Ἡ «Ἐπιστολὴ» ὡς τόσο ποὺ νομίζεις ὅτι δπαινίσσονται («Ἡ συγκίνηση τῆς Τέχνης», τόμος τοῦ 1926. σελ. 376,) δὲν λέγει πουθενὰ ὅτι καὶ τὸ ἀνηθικο, ἄμα εἶναι ὡραῖο, εἶναι ἠθικό. Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ὡραῖο τὸ ἀνήθικο ; Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τὸ γυμνὸ τῆς τέχνης· π. χ. ἕνα ἄγαλμα τοῦ Πραξιτέλη. Ποτὲ ὁ Φαῖδων δὲν σᾶς ἔκαμε τέτοια θεωρία. Στὴν «Ἐπιστολὴ» του ἐκεῖνη μιλεῖ γιὰ τὴ Συγκίνηση καὶ ξεχωρίζει τὴ συγκίνηση ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς διαβάζοντας κάτι λυπηρό, ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ τοῦ δίνει ἡ ἀληθινὴ Τέχνη. Ἴσως ἐννοοῦν καμμιὰν ἄλλη «Ἐπιστολή» του ποὺ τὴν παρεξήγησαν. Ὁπωσδήποτε, κι' ὁ κ. Φαῖδων κι' ἐγὼ σὲ ὑπερευχαριστοῦμεν γιὰ τὴ γενναία ὑπεράσπισι.

Ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* μοῦ γράφει, πρῶτο, μερικὰ ὡραῖα πράγματα γιὰ τὴ «μολοῖστρα» ποὺ μὲ πολὺ εὐχαρίστησι τὰ διάβασε κι' ὁ κύριος Φαίδων. Δεύτερο, ὅτι στὸ σπίτι της παίρνουν καὶ τὰ δυὸ Ἐγκυκλοπαιδικὰ Δεξικὰ κι' ὅτι αὐτή,—γιὰ κάποιον ποὺ μ' ἐρώτησε,—βρίσκει «καλύτερο, ἐπιστημονικώτερο κι' ἐπιστημότερο» τὸ Λεξικὸ τοῦ κ. Ἐλευθεροῦδάκη. Καὶ τρίτο, ὅτι στὸ φιλολογικὸ μέρος τοῦ ἄλλου ('Εγκυκλοπαιδεια, τεῦχος 13) ἀναδημοσιεύθηκε ἀπὸ τὴ Σελίδα μας τὸ περσινὸ κομμάτι τῆς *Μίρνας* μὲ τὸν τίτλο «Παλιὲς Ἱστορίες». Μόνο, λέει, ποὺ τὸ ἀλάτισαν μὲ πρόλογο κι' ἐπίλογο καὶ ἀντὶ *Μίρκα*, ἔβαλαν ἀποκάτω *Μίρκο*. Πάλι καλά !

Ἡ *Ἐλὴ* ἔκλεψε . . . δυὸ λεπτὰ ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν μαθημάτων, γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ πόσο τῆς ἄρεσε ἡ τελευταία «Κυριακή» μας. Γέλασε πολύ, λέει, μὰ ἔκλαψε τὴν τύχη τοῦ ἄμοιρου Ἀνανία. Μὰ ὅλες οἱ «κατέδες» σ' αὐτὸν νὰ συμβαίνουν; ! . . Μοῦ γράφει ἀκόμα ὅτι σπὸ ἀντικρινό της οἰκόπεδο τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς παίζουν φούτ-μπόλ. Στὴν ἀρχὴ τὴν ἀζάλιζαν μὲ τὶς φωνές τους. Ἀλλὰ τώρα τ' ἀνέχεται, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι συχνὰ κρατοῦν καὶ διαβάζουν «πυρετωδῶς» φυλλάδια καὶ τόμους μου. Τέλος μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ μαμμά της, σιγὰ σιγά, τὴν ἄφισε νὰ διαβάζῃ καὶ βιβλία γιὰ μεγάλους, ἀλλὰ ποὺ τῆς τὰ διαλέγει αὐτή. Καὶ πραγματικῶς ἡ ἐκλογή της εἶναι σοφή, ἂν κρίνῃ ἀπὸ τὰ διηγήματα τοῦ Ξενοπούλου καὶ τοῦ Δροσίνη ποὺ τῆς ἔδωσε.

Νὰ κι' ἡ καλή μου *Γαλία* ποὺ μοῦ ξαναγράφει, χωρὶς νὰ τὴ νοιάζῃ ποὺ κάμμιὰ φορὰ δὲν τῆς ἀπάντησα στὴν Ἀλληλογραφία παρὰ μόνο μιὰ στὸ «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται». Γιατὶ συλλογίζεται ὅτι ἂν ὅλοι εἶχαν τὴν ἀξίωση νὰ τοὺς ἀπαντῶ, δὲν θὰ ἔφθα ἂν ὅλες ἡ σελίδες τοῦ φύλλου. Πολὺ σωστά ! — Ναί, παιδιά, πνεῦματα δέχομαι καὶ τώρα καὶ πάντα.

Τὸ πιστεύω, *Χιονισμένο Πήλιο*, πὼς δὲ μὲ θυμᾶσαι μόνο ὅταν μοῦ γράφεις . . . Τἀποτελέσματα τοῦ ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ ποὺ προκήρυξα φέτος, θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρὰ τους τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1928, καὶ κατόπι θὰ προκηρύξω ἄλλους τὸ καλοκαίρι.

Ὦ, ὦ. κι' ἄλλο ! Ἀκοῦστε τί μοῦ γράφει ὁ *Γόρδιος Δεσμός* : «Βγῆκε τώρα γρήγορα ἕνα νέο περιοδικό, Ἑλληνική Νεότης ὀνομαζόμενο,—ὄνομα καὶ μὴ πρᾶγμα, —ποὺ λέει : *Ἡ ἀγάπη μας στὸν κόσμο τῶν παιδιῶν, ποὺ δὲν εἶχαν ὡς τώρα ἕνα καλὸ καὶ χρήσιμο περιοδικό, μᾶς ἔφερε στὴν ἀπόφαση νὰ ἐκδώσουμε κτλ.*—Μὰ ἐπιτέλους ποῦ ζοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; . . Μιὰ κοτζὰμ Διάπλαση 50 χρονῶν δὲν τὴν ξέρουν ; Εἶναι ν' ἀπορῇ κανεὶς !» — Ἀπορῶ κι' ἐγώ, καλέ μου φίλε. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Ὄχι, τόσο μεγάλο «Διάλογο» δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐγκρίνω γιὰ τὴ Σελίδα κι' ἄλλοῦ δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνο ἔργα τακτικῶν μου συνεργατῶν.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, *Πίστις-Πατρίς*. Ἀλήθεια, ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ γράφω καθόλου γιὰ τὶς φλυαρίες τοῦ γελοίου ἐκείνου περιοδικοῦ, τὸ ἕκαμα ὅμως προλαβαίνοντας ἐκεῖνος ποὺ θἄβλεπαν τυχὸν ἢ θἄκουγαν γι' αὐτὸ καὶ θὰ μοῦ ζητοῦσαν τὴ γνώμη μου. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι μὴ μὲ κουράζῃς.

Νέα ἀπὸ τὸν *Θέσπι* : Μπῆκε τώρα στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ σπουδάζει μὲ ζῆλο μεγάλο· γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ μοῦ γράψει τόσο συχνά. Τὸνειρό του εἶναι μοῦ γράφει πάντα νὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος σκηνογράφος· καὶ γιὰ τὸνειρό του μίλησε μ' εὐγλωττία καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ στὸν κ. Ξενόπουλο ποὺ εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ γνωριμία του, ὅπως ὅλοι μας, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἤρθε στὸ γραφεῖο μου.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Περιπλοκάς, Λάουρα, Πορφυρογέννητος, Ρετσίνα, Βοσκοπούλα, Μικρὴ Ἀρτίστα, Μερκία Ἰνδιάνα, Μόρα Βάννα, Φλογέρα τῆς Πόλης, Εὐγενία Θεοφανοπούλου, Ἀνδαλουσία, Γενοβέφα, Ἀντιγόνη, Μεγαλόκρεμη Ἴδη, Λιλιάνα* καὶ *Τζογές*. —Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σὲ μερικοὺς θὰ παντήσω στὸ ἑπόμενο.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ροζαλία, κ.(ΚΙ). Ἀγριολούλουδο, κ. Ἰζάκ, ἁ. (ΣΣ). Ρουμελιώτης, ἁ. (!!). Ἀδωνις, ἁ. (ΑΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἐνδιεκτὴν* (μπορεῖς καὶ μὲ δυὸ· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις· ἔστειλα 18 φύλλα· ναί, ὑπάρχουν καὶ τὰ παλαιά·) *Σολβάϊν* ἔλαβα, εὐχαριστῶ κι' ἐσμαι νὰ περάσουν αὐτὲς οἱ «λυπηρὲς περιστάσεις·») *Ἀμφιτρίτην* (ὄχι, τέτοιου εἴδους Ἀσκήσεις μὴ βάλῃς στὴ Συλλογή σου, δὲν εἶναι ὁμορφες· νομίζω ὅτι τὰ εἴδη δὲν εἶναι περισσότερα ἀπὸ 15 - 20, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ βάζῃ μιὰ ἀπὸ κάθε εἶδος· ἔπειτα ἂς διαλέγῃ ὅσα εἴδη ἐπιτυγχάνει καλύτερα· χαιρετίσματα στὴν *Ἀνθισμένη Δεμονιά*·) *Γκιόνην* (ἂς ἔλθῃ λοιπὸν ἐκείνη ἡ ὥρα !) *Πούλιαν* (ἔστειλα δυὸ λυσόχαρτα· βέβαια, μὲ τόσα μαθήματα, δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση *νὰ μοῦ γράψῃς συχνά*, ἀλλὰ νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς κι' ὅλως-διόλου· τὸ *Κουτορνίδι* θὰ χαρῇ νὰ μάθῃ πὼς σοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ἀπάντησή του στὴν «Κυριακή» καὶ τὸ συγχαίρεις·) *Ταξιδιάρικο Κῦμα* (ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ γράφε μου μὲ πιὸ σκοῦρο μελάνι· κουράστηκα τόσο νὰ τὸ διαβάσω !) *Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου* (ποῦ νὰ θυμοῦμαι ! ἂν δὲν εἶδες ἀκόμα, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἦλθε ἡ σειρά του· κι' ἂν δὲν ἔλθῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, — γιατὶ ἔχω πολλὰ κομμάτια καὶ λίγο καιρό, — μοῦ τὸ ξαναστέλεις) *Φτωχὸ Χαμόμηλο* (θὰ κάμω ὅπως μοῦ λὲς κι' ἐλπίζω νὰ ἔχῃς τύχη· καὶ γιατὶ νὰ θυμώσω μαζί σου; ἐπειδὴ θὰ μοῦ στέλῃς συχνὰ Ἀγγελίες ; μὰ δὲν εἶναι λόγος !) *Σμ. Μοστράτου* (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μὲ θυμᾶσαι ἀκόμα, ἂν καὶ μεγάλη, ἂν καὶ στὸ Παρίσι· ναί, κι' οἱ τρεῖς Παριζιάνες μαθήτριές σου μὲ παίρνουν· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν πληροφορία· χαῖρε, παλιά μας φίλη καλή !) *Λίκαν* (χαίρω πολὺ· ἔστειλα *λυσόχ. καὶ λογαριασμό.*) *Φραγκίσκον* (ναί, οἱ ἀρχαῖοι ἔγραφαν «οὔτος δ' ὅμως» κτλ. ἀλλὰ στὴ νεώτερη γλῶσσα τὸ «ἔμως» πάει μονάχο του.) *Παναγιοῦ Παρὸν* (νομίζω ὅτι ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Ἰανουαρίου)

732. Λεξίγριφος

Πόλη στὴν Ἀρμενία τὸ πρῶτο μου,
Τοῦλλο μου πρόθεση δηλοῖ.
Κι' ἕνα κοινὸ καρπὸ τὸ σύνολο
Τῶν Τροπικῶν ἀποτελεῖ.

Τσέκου Κούγκαν

733. Λεξίγριφος-Μεταγραμματισμός

Ἕνα βουνὸ στὴν Ἀττικὴ
Μ' ἀντωνυμία κτητικὴ
Τὸ συνενώνεις κι' ἔπειτα
Τὸ μεταγραμματίζεις,
Κι' ἄλλο βουνὸ περίφημο
Μὲ τοῦτο σχηματίζεις.

Τραγούδι τῆς Πατρίδος

734. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Τὰ καὶ βάλε Ντ
Καὶ θὰ ἰδῆς σὲ μιὰ στιγμὴ
Τὸ νησὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ
Καὶ νερὸ νὰ ναπηδήσῃ.

Ἰωστέφανος

735. Αἴνιγμα Δημῶδες

Τὰ βουνὰ ἀσπρίσανε,
Τὰ ποτάμια τρέχουνε,
Οἱ μύλοι δὲν ἀλέθουνε.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

736. Ψαρόκοκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν:

Ἀρχαῖος θεός, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεωγραφικὸς ὅρος, μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, μέρος τοῦ σώματος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.

Μέδουσα

737. Ἀπογραφὴ

Ι Δ Ι Ο
Ν Η Ε Θ
Ε Μ Ν Φ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Γραλὸ Γυμνασιοπαῖδι

738-742. Φωνηεντόγριφος.

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ταμφν, τολτ, χδρρ, λφξγ, λτμκσπ.

Γαλάτεια

743. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητήν:

1, Στάσιμον ὕδωρ· 2, Μέγας γλύπτης· 3, Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου· 4, Μοῦσα· 5, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· 6, Περίφημος πορθμός· 7, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 8, Τύραννος τῆς Κορίνθου· 9, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος· 10, Μέγας νεοέλλην ποιητής.

Κυρὰ-Κυραλίνα

744. Φωνηεντόλικον

τν - λπ - * - γτς - χρν - τ - πντκ

Λουλα Ε. Μίχα

745. Γρῖφος

ου τος
ου ου τος τος
η σχρ Ν Κ
ου ου τος τος
ου τος

Μέλισσα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

746. Charade

Le chat adore mon premier ;
Gardez-vous bien de mon der-
[nier
Qui peût vous causer du dom-
[mage.
Quant à mon entier
L'hiver surtout c'est un ami
[de votre nez.

Μαρουσιωτάκι

747. Double Acrostiche

* A C * O T
* U R * R E
* I S * E R
* M I * E R
* O M * T E
* R R * U R

A la place des * trouvez deux choses saintes (de l'eglise catholique) l'une accompagnant l'autre.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

501 ἀντὶ 301. Νικηφόρος (νίκη, φόρος).—502 ἀντὶ 302. Βλὰξ-λάξ. — 503 ἀντὶ 303. Κυβέλη-κυψέλη.— 504 ἀντὶ 304. Ὁ ναυγιλές.—505 ἀντὶ 305.
Α Σ Ω Π Ο Σ ('Εν, νά, ἄρα.
Ν Α Ρ Γ Ω Π ἀγά, Ἄργώ, ὦ-
Η Ν Ε Ν Μ Α μος, Σοῦσα, Ἀ-
Θ Α Ρ Α Ο Ρ θηνᾶ, Ἀσωπός,
Α Σ Υ Ο Σ Τ Σπάρτη, Ἡρώ-
Σ Η Δ Ω Ρ Η δης. — 506 ἀντὶ 306. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ (Ἰταλία, Λαμία, τάλας, Ἅδης, δάλια, Ἥλις, σημαία.) 507 ἀντὶ 307. *Γιανιτσὰ* (γιαΓΙΑ, ΝΙΤΣΑ . . .) — 508—512 ἀντὶ 308-312. Διὰ τοῦ Θ: *πόθος, Θωμᾶς, Ἀθάμας, πάθος, θέρος.*—513 ἀντὶ 313. *Εἷς μόνος Θεὸς* (εἰς μον ὥσθ' ἕως.) —514 ἀντὶ 314. Cage-Tage Mage-nage-page-rage-sage-gage. —515 ἀντὶ 315. Après la pluie le beau temps.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δεστοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΖ' — 1072/

Ἰνδιάνα, Τζοκέντα, Γιοῦ-Γιοῦ, Χανουμάκι, Νέμεσις, Θαΐς, Σκνίπα, Τσεύχτρα, Ἀμφιτρίτη, Ναπολιτάνα, Ταρζάν, Γκιώνη, Σανσελοῦρ, Λίφων, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; Δ/σις: (ΚΖ'—935). Ἀνδαλουσία

/ΚΖ' — 1073/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: Καίτην Νικολίτσα, Δεριγνὸ 50-Α, Ἀθήνας. Γλυκειὰ Χαραυγή

/ΚΖ' — 1074/

Ἀρχανιωτοπούλα, δὲν τὰ ἔχω ἀνάγκη. Λυποῦμαι πολύ. Κάρμεν, περαστικά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τετραδιάκια. Κλαίρη, ποιὰ ἡ Δ/σίς σου; Διαπλασόπουλα-ες, μὴν ξεχνᾶτε (ΚΖ'—1025). Ροζίτα, Κοσμοχαλάστρα, Δορότεα, *Ρουσάκη, νὰ περιμένω;*

Πριγκήπισσα Ρεπανάκι

/ΚΖ' — 1075/

Ἀποι - ωτα (;), νομίζετε ὅτι ἔχει μανεὶς καιρὸ νὰ χάνῃ μὲ τὶς κουταμάρες σας;;; Ἂν ἀξίζετε πραγματικῶς, τότε ἀφῆστε τὰ λόγια κι' ἀρχίστε τὰ ἔργα. Ἀποκαλύψεις: Αἰγόκληρα=Βραχνοῦ, Μῆλον τῆς Ἔριδος =Σονδίκο, Περιπλεκάς=Κατσαρός, Εὐγενὲς Ἴδανικόν=Ἀλεξόπουλος.

ΟΜΟΕΘΝΟΒΙΑ ΦΛΥΑΡΩΝ

/ΚΖ' — 1076/

Ὀλόχαρη, Μαγεμένη Ρεματιά, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Δ/σις: (ΚΖ'—649). Κόρη τῆς Ἴδης

/ΚΖ' — 1077/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καρτῶν (καλλονῶν), προθεσμία μηνιαία, συμμετοχὴ δίδραχμον γραμματόσημον. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις: Alexandre Porphyropoulos, Port-Saïd, Egypte, (pour Kaity). ΚΑΪΤΗ ΠΟΡΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

/ΚΖ' — 1078/

Μπίμ, μπάμ, μπούμ! Ἀλαβάστρινη, χάθηκες· εἶσαι ἡ Α. Πασχαλίδου. Ρετσίνα

(ΚΖ' — 1079)

Ἀριστοκράτισσα. Ἀκόμα περιμένω καρτοῦλα. *Ναπολιτάνα, τετραδιάκι ἔστειλα, περιμένω δικό σας.* Ὑποστηρίξτε τὸν (ΚΖ'—920) διαγωνισμόν μου, Διαπλασοπούλες-α! Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασοπούλες. ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

/ΚΖ' — 1080/

Πλάνο Δοξάρι, Ἀποθροχάρη, Φωτιὰ καὶ Φαίδρα, *πιστέψετε πῶς* μιὰ ξέχωρη χαρὰ θὰ νοιώσω, ἂν δεχθῆτε ν' ἀλληλογραφήσετε μαζί μου. Ἡ Δ/σίς μου: (ΚΖ'—389). ΠΙΣΤΙΣ-ΠΑΤΡΙΣ

/ΚΖ' — 1081/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους. Στείλατε: Ἀνίδα Ἑλένην Βραδῆ, Κέρκυραν.

/ΚΖ' — 1082/

Ἡ Δ/σις τοῦ ΑΓΡΟΜΗΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ἀλλάσσει καὶ γίνεται: Rue Nicopolis No 19, Mazarita, Alexandrie (Egypte). Καὶ περιμένει Μ. Μυστικὰ ἀπὸ τὸ Ἐδζωνάκι, Δοξασμένη Ἴδη, Ὀρφανὴ Χωριατοπούλα καὶ Ἀλῆ Πασά.

/ΚΖ' — 1083/

Εὐχαριστῶ θερμὰ ὅσους μ' ἐψήφισαν στὸ Δημοψήφισμα. Νάρκισσος

/ΚΖ' — 1084/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ ΤΡΑΝΓΚΑΒΕΛ = Α. Μουζάλας, Κόμης ντὲ ΜΟΛΟΥ! = Ι. Τσούχλες, ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ='Ασιμ. Μουζάλας. — . . . Κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ φυλλάδιο ἔχει ἀριθμὸ 50.
Πρόεδρός μας, Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχε, δὲν εἶναι Ἀραμις, οὔτε Ἀραμὶς εἶναι Ἀλέκος Κιτανίδης. (Σημ. Διαπλ. —Τὸ βεβαιώνω).
Ὁ ἐπὶ τῶν ἀνακαλύψεων:

ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΛΟΝ

/ΚΖ' — 1085/

Μαγκαλή, θυμᾶσαι τῆς Καισαριανῆς τὸν πόλεμο; Σαλῶμη

/ΚΖ' — 1086/

Μαγκαλή, θυμᾶσαι τὸ φίδι; Ρουμελιώτης

/ΚΖ' — 1087/

Ἀγαπητά μου Διαπλασόπουλα, Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε εἰκόνες τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ τέχνης μας, Κρητικῆς, Μυκηναϊκῆς καὶ κλασικῆς ἐποχῆς.
Θὰ σᾶς στέλνω ἀμέσως καλλιτεχνικὲς κάρτες καὶ εἰκόνες τοῦ Παρισιοῦ ἀνάλογες μὲ τὸ μέγεθος τῆς εἰκόνος ποὺ θὰ μοῦ στείλετε.
Ἐλπίζω νὰ μὴν πεῖτε ὄχι.

Μὲ ἀγάπη Καΐρίνα

Δ/σις: Madame Mavroidès, pour Mlle Caïrina, 4 Avenue Camoëns 4, Paris XVI (France).

/ΚΖ' — 1088/

Κολοκυθόσπορε, σὲ κτέπησε καὶ σένα ὀστρακιά· μάθε το, Παπαγεωργίου δὲν εἶναι ΜΠΟΕΜ

/ΚΖ' — 1089/

Μοναχοκόρη, Σαπουνόφουσκα, Λάουρα, εὐχαριστῶ ἔστειλα.
Τζοκέντα, Σφίγξ, στεῖλτε τετραδιάκια. Δ/σις: Κορίαν Ἀθηναΐου, Κοραῆ 74, Βόλον. Δάφνη

/ΚΖ' — 1090/

Παραδίδω μαθήματα Στενογραφίας κατ' οἶκον. Ἐκμάθησις ἐντὸς δυμήνου. Ἐπιδεκτικοὶ μαθήσεως τοὐλάχιστον τελειόφοιτοι Γυμνασίων ἢ ἀντιστοίχων σχολῶν. Γράψατε Φαρμακίδου 36, Ἀθήνας. Ἄγης

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ***συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.***

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17.50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΣΠΗ. Β. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ